

ка. В някои европейски райони, намиращи се в съседство с днешна Румъния и Молдова, пък смятали циганите за издънка на власите и ги наричали ту **“влоси”**, както това правят в Полша, ту **“влашки цигани”**, както това се прави в някои окръзи на нашата страна, и т. н.

Между впрочем, този факт е отразен и в някои публикации, посветени на циганите в България, “Циганите в различните страни носят различни наименования. В средноазиатските страни ги наричат люли, в Армения - боша, в Иран - карачи, а в други страни - агупти, егюпти, гюпци и др. ... Циганите наричат себе си “рома”, народностна група, свързана по произход със скитащи народи в Северна Индия.”⁷

На този факт обръщат внимание и авторите на “Беседи за...”, когато пишат: “Немците и други северни народи са смятали първоначално циганите за татари и така са ги наричали. В Холандия са ги наричали и **хайди**, т. е. езичници. В много страни са известни като **“сарацени”**, в Полша като **“влоси”**, т. е. “власи”. Във Франция циганите са били **боем**, както в Източните краища на Германия **бьомен**, защото са ги смятали за изселници от тази област на днешна Чехия, която се нарича Бохемия.”⁸

Към това многообразие от етноними в отделните страни и региони намират употреба и **редица прозвища**, обективното предназначение на които е било и е да заменят във всекидневния език етнонимите с названия, в които манифестиращо се концентрират едни или други негативни нагласи, формирани и функциониращи по отношение на циганите. Казано с други думи, ако някои от етнонимите имат двойна осмисленост и насоченост (и позитивна, и негативна), то прозвищата имат само негативен смисъл, цел и предназначение. Друг е въпросът, че прозвищата, имащи прием и употреба в нашата страна, не са продукт на отрицателни креативни възможности на неромското население, а старинни ромски термини със или без етнонимно значение, които обаче неромското население приема, насищайки ги с негативна оценка и нагласа към техните адресати. В същото време, което прави

⁷ Д. Генов, Т. Тайров, В. Маринов. Цит. съч., с. 5.

⁸ “Беседи за...” с. 2.